

ogsaa, at Beløbet var for lille, og det ærede Medlem Hr. Fibiger gjorde opmærksom paa, at Beløbet ikke kunde forslaa til ret mange Fartøjer, naar det skulde være større Fartøjer.

Jeg maa deroverfor sige, at jeg synes, at Forholdene ligger saaledes, at det vil være rigtigt at se Tiden lidt an. I Øjeblikket er der bevilget $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Laan, hvoraf dog kun de 300 000 Kr. til selve Fartøjerne; denne Bevilling har virket i en Række Aar, og den virker ogsaa nu saaledes, at det mere og mere er større Fartøjer, man anskaffer sig ved Hjælp af det Laanebeløb, der er stillet til Raadighed. Naar nu Dansk Fiskeriforening har ønsket, der skulde bevilges en hel Million Kroner om Aaret i 5 paa hinanden følgende Aar, forekommer det mig at være et voldsomt Spring opefter. Jeg vil naturligvis ikke benægte, at der maaske kunde være Grund til det, hvis der var et meget stærkt Krav hos Fiskerne om at faa disse store Fartøjer, men jeg maa da føje til, at Forudsætningen for en saadan Bevilling skulde være den, at den økonomiske Situation var saaledes, at vi alle sammen havde Følelsen af, at vi havde Millionerne bag os, det gjaldt blot om at tilbyde dem — naar Folk trængte paa, stillede vi dem glat væk til Raadighed! Jeg mener nu, at $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. anvendt i dette Øjemed og paa det nuværende Tidspunkt vil vise os, hvor stor Trangen er til Anskaffelse af store søgaaende Fiskerifartøjer.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo udtalte, at noget Storfiskeri kunde der ikke tilvebringes for denne lille halve Million. Nej, det kan det ærede Medlem Hr. Sundbo og jeg let blive enige om; men jeg har heller ikke tænkt mig, at der for denne halve Million skulde skabes et Storfiskeri for Landet. Naar det ærede Medlem dernæst fandt Anledning til at sige, at det var jo saadan med den Regering, at den ikke vilde støtte noget som helst Erhverv, det skulde da lige være Landbruget, saa ved jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem fremdrog Landbruget, for jeg synes, at Landbrugets Bevillinger er blevet beskaaret ligesaa fuldt som andre Erhvervs. For øvrigt beklager jeg, at det ærede Medlem fuldstændig overser, at denne Regerings Hovedopgave er at støtte samtlige Erhverv her i Landet ved at lette de meget tunge Byrder, som Bevillingsmyndigheden i Aarenes Løb har dynget paa dem. Og naar nu det ærede Medlem kun kan finde den ene Form for Støtte af Erhvervslivet, at Staten enten giver yderligere Tilskud eller stiller større Laan til Raadighed, saa maa jeg sige, at

den Støtte af Erhvervslivet kan ikke oprettholdes. Thi naar Sandheden skal siges, saa er Ulykken den, at Staten har været alt for rundhaandet, vi har alt for længe følt os, som om vi stod med Pengene i Haanden baade til Tilskud og Laan; men det er jo ikke vore Penge, det er Skatteydernes, Erhvervenes. Det forekommer mig ikke, at Tiden nu er til at være saa overlegen overfor en „stakkels“ halv Million Kroner — en halv Million Kroner er mange Penge at tilbyde i Laan under de nuværende Omstændigheder.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo sagde dernæst, at det havde vist sig, der var Mænd, som det ærede Medlem udtalte sig, der vilde gøre et Forsøg paa at etablere et Storfiskeri gennem Selskabsvirksomhed og havde udkastet Planer til et saadant Selskab — der krævedes kun, at Staten stillede 4 Mill. Kr. til Raadighed, saa vilde man forsøge at skaffe yderligere 4 Mill. Kr. private Midler —, og det ærede Medlem sagde, det var uforsvarligt, at Regeringen her stillede sig afvisende; naar Mænd, som det ærede Medlem udtalte sig, kom til Regeringen og forlangte 4 Mill. Kr. til et saadant Forsøg, burde Ministeriet staa rede og give dem Pengene. Jeg skal nu dertil sige, at den Plan, der har været forelagt Regeringen, ikke blot gik ud paa, at først skulde Regeringen stille 4 Mill. Kr. til Raadighed, og saa vilde man bagefter prøve paa selv at skaffe andre 4 Mill. Kr., men Forholdet var ogsaa det, at Staten skulde anbringe sine Penge saaledes, at den hverken fik Renter eller Afdrag, før der var sikret den private Kapital 6 pCt. i Udbytte. Jeg maa sige, at hvis man vilde anbringe Statens Midler paa den Maade, vilde jeg kalde det ejendommeligt.

Dertil kommer noget andet. Vel har jeg den største Respekt og Agtelse for Mænd, som i en fattig Tid tør pege paa Fremstød for Nationen, men jeg tror ikke, det er sundt, hvis disse Mænd kun har Staten at holde sig til, thi det vilde i Virkeligheden betyde en meget farlig Udvikling. Hvis man, hver Gang man faar en Idé, siger: nu skal det eller det Foretagende rejses, men det er Staten, som skal finansiere det, bliver det jo Staten, som gaar ind i den Virksomhed, som man ellers plejer at have Banker til at udføre. Nej, hvis de Mænd, her er Tale om, var kommet til Staten og havde sagt: se, her har vi 4 Mill. Kr., men det er for lidt, og vi kan ikke skaffe mere, Staten maa støtte os, men vi sætter naturligvis først de private Midler ind, saa vilde det kunne overvejes, hvad jeg ogsaa har skrevet til